

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Sophus Claussens Lyrik Bd. 8: Lyrikoversættelser

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 8: Lyrikoversættelser", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 8: Lyrikoversættelser*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 162. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen10val-shoot-idm139718456882320/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 8: Lyrikoversættelser

LORD BYRON: *ITALIEN. Af Beppo*

Italien tykkes mig – trods alle Synder –
et Kanans Land for skønhedssyge Sjæle,
især for mig, som Sol til Hverdag ynder
og Vin, der uden Tremmeværk og Pæle
i lange Ranker slyngende sig skynder
fra Træ til Træ – som naar paa Scenens Fjæle
der durer Dans af provençalske Bønder
i en Ballet, som Mængdens Haandklap lønner.

Jeg holder af i Høst ved Skumringstid
at ride ud og ikke skulle be'
min Tjener først at bringe Kappe hid,
for det er graat og bliver Regn maaske;
at vide trygt, hvis et Par Kuskes Strid
gør trangt i Svejet af en grøn Allé:
svingfuld med Druer røde Vogne *spærre* –
I England var det højst en Bryggerkærre.

Jeg holder af et Maaltid Bikkasiner,
mens jeg ser Solen synke, sikker paa,
den ej vil stige mat, med drukne Miner
bag næste Morgens taagetdøde Graa,
men køre frem sit Spand i stramme Liner
ud over Himlens skyfri-blanke Blaa
og savne ej de Skillingslys, som vaager,
hvor kulrøgsodet Londons Kedler koger.

Og saa det halvlatinske Sprog, det bløde,
der smelter hen som Kys fra Kvindemund
og klinger, præntet som paa Fløj, i Møde
og aander som en Sydvind os i Blund,
glidende Tonefald, der aldrig støde,
hver Konsonant behændig klar og rund.
Ak vé for Nordbo-Maal, som vi er nødte
daglig at gispe, gurgle op og spytte!

Jeg elsker Kvindene – aa søde Syn:
fra Bondekindens broncet-røde Fylde
og store, sorte Øjnes frie Lyn,
hvis Flammer vel kan Hjærteangst forskyldte,
til *Damens* fine, melankolske Bryn
med Smelte-Blik, som Skygger blødt tilhulle:
Hjærtet paa Læben, Sjæl bag Øjets Sky,
mild som sit Klima, solrig som dets Gry.

O Eva for et Land, endnu et Eden!
Italiens Skønne, som gav Rafael Varme,
kan Himlen selv opveje Saligheden,
hvoraf han døde mellem dine Arme
og gav en Genglans i sin Kunst her neden?
Og kan, skønt hæftigblussende, de arme
Ord vel faa malt din ungdomssøde Gløden,
hvortil Canovas *Formning* var fornøden –?

CHARLES BAUDELAIRE: BLODFONTÆNEN

Det er mig mellem Stunder, som udgød mit Blod
lig en Fontæne rytmisk sin hulkende Flod.
Jeg hører det vel risle fra tusend dulgte Grunde,
men famler dog forgæves for at finde min Vunde.

I alle Stadens Gader det breder jævnt sin Flod,
gør Stenene til Øer, hvor du sætter din Fod,
som skulde det med Purpur det hele Landskab grunde
og kvæge i sin Strøm de mange tørstende Munde.

Jeg søgte tit i Vines Berusning for en Dag
at dulme denne Rædsel, min dybe Sprængningsmine.
Vin gør vort Øje klart og gør Ørets Sanser fine.

Og jeg har søgt i Elskov en Søvn med ømt Bedrag.
Men Elskov er en Sæng fuld af Naale og Spiger,
som skabtes for at læske disse grusomme Piger.

CHARLES BAUDELAIRE: *ALTANEN*

Min højest Elskede, mine unge Minders Moder,
du alle mine Glæder, du mit Hjertes bedste Pligt!
Kan du huske vore Kærtegn som rimede Ode
og Ardens søde Ild og vore Aftner som et Digt!
Min højest Elskede, mine unge Minders Moder.

Vore Aftner, som belystes af en Kulilds klare Glød,
vore Aftner paa Altanen, som af Rosentaager bræmmes,
Hvor dit Hjærte var mig godt, hvor din Barm var mig sød!
Vi har sagt hinanden Ting af en Glans, der sent vil glemmes,
paa Aftner, som belystes af en Kulilds klare Glød.

Paa disse lune Aftner hvilke smukke Solnedgange!
Hvor Rummet dog er dybt, hvor er Hjærtet stort af Mod!
Naar jeg hælded mig imod dig, min Dronning! længselsbange
jeg troede mig at aande en Duft af dit Blod.
Paa disse lune Aftner hvilke smukke Solnedgange!

Og Natten kom derude som en Mur saa tung og tæt,
kun dunkelt mine Øjne dit Bryn i Mørket kender,
jeg suged Gift og Sødme af dine Aandedræt.
Dine Fødder slumred ind i mine broderlige Hænder,
naar Natten stod derude som en Mur saa tung og tæt.

Jeg kan den Kunst at genmane rige Timers Minde,
jeg lever om min Fortid paa Hug ved dine Knæ.
Hvor vil jeg vel din smægtende Skønhed bedre finde
end i dit kære Legem, dit Hjertes milde Læ?
Jeg kan den Kunst at genmane rige Timers Minde.

De Eder, de Dufte, de Kys, som ej har Tal,
vil de da atter fødes af vort Væsens sære Krypter,
som nye Sole stiger i Himlens Kuppelhal
forfrisket efter Badet i Oceanets Dybder?
De Eder, de Dufte, de Kys, som ej har Tal.

CHARLES BAUDELAIRE: BØN

Ære og Lov til dig, Satan, i det højeste
af Himlen, hvor du har hersket, og i det dybeste
Helvede, hvor nu, betvungen, du drømmer i Tavshed!
Du lade min Sjæl en Dag hvile med dig
under Kundskabens Træ, den Stund, da over din Pande
som et nyt Tempel dets Grene skal brede sig!

GIOSUÈ CARDUCCI: *ITALIENS SEJRE*

Fat Mod, mine Venner! Hvis Helgenhænder fordum
Drog Kilder frem af Klippen – vor Tid er ikke hin:
Ved Eders Flid og Snille skal de fædrene Bjerge
Slaa ud i Bølger af røgdunkel Vin;

Af Vin, som den gavmilde Jordbund har frembragt,
Af Jærn og af Svovl, med al Kraften i Behold:
Med denne vil jeg ofre til gamle Fader Tiber,
Til Tiberen, udløst fra Ledebaand og Vold.

SEKS DIGTE
AF
ALFRED DE MUSSET
TIL
GEORGE SAND

Det første af disse sex Digte, som findes i Brevvekslingen mellem Alfred de Musset og George Sand, behøver maaske en Forklaring.

Musset havde læst Madame Sands Roman *Indiana* og var fængslet af Scenen, hvor Indianas Tærne, den forelskede Noun, bereder Raymond en Fest i sin Frues Soveværelse – men Raymond skønner ikke paa Noun, han drømmer om hendes Frue. Da Noun ser, at hun har grebet efter en død Lykke, søger hun selv Døden. Mens Raymond heller ikke i Kærligheden til Indiana finder Tilfredsstillelse.

Musset betegner skiftevis Digterinden med *Sand*, *George* og – *Lélia*, efter Titlen paa en af hendes Bøger.

I

Sand! da du skrev det ned, hvor havde dine Øjne
før kendt det Optrins Gru, hvor Noun, den halvvejs nøgne,
paa Indianas Seng hos Raymond forgaar i Glød?
Hvem indgav dig at prænte en Side, som brænder,
hvor Kærligheden søger med bævende Hænder
det elskede Genfærd af en Lykke, som er død?

Erfoer du i dit Hjærte den samme Sorg og Møde?
Og hvad Raymond har tænkt, kan du gætte omtrent?
Og al den vage Liden, som Intet kan bøde,
den lykkeløse Rus med det uhyre Øde . . .
har du kun drømt det, George, eller har du mon kendt?

Det er det *Virkelige* i hele dets Jammer
– ej sandt? – den stakkels Noun, hvis Hulken ej faar Luft,
som skænker Vin for Vennen i Herskerindens Kammer
og tror, at Livets Lykke er en Nat fuld af Flammer,
og at Vellyst er noget med Blomster og Duft!

Og Gudevæsnet da, den englelige Kvinde,
som svæver gennem Rummet, og som Raymond faar se
– den fine Indiana – hvis gyldne Glimt forsvinde
i slebne Spejles Dyb som en Aand eller Fe --?

O, George, er hun ej Bruden, den drømmende blege,
hvis Hjærte blev fornælet med det evige Begær?
Er hun ej *Idealet*, hvis syge Elskovslege
slukker al anden Elskov med sit usande Skær?

Usalig den, som afstaar sin Sjælefred til hende!
Som dækker med de Kærtegn, han vier en Veninde,
et Genfærd af en anden – og paa det Skønnes Kyst
vil suge Idealet ved et virkeligt Bryst.

Vé Daaren som, naar Noun fremhvisker søde Navne
og lægger ham til Sengs, for andre Ting har Sans
end for, at Noun er smuk, og det er Tid at favne,
og faa er Nattens Timer, de flyr som en Dans.

Naar næste Morgen gryr, vil Noun med Blikket slukket,
ak den trofaste Noun, for alle Blomster plukket,
i Bølgernes Dyb have mødt Ofelia
og vendt sig fra en Elsker, af hvem hun var forsmædet.

Og han, hvis stolte Hjærte lod Noun uforstaaet,
han elsker, gold bestandig, nu den *anden?* . . . Lélia?

(24. Juni 1835)

II

Du gæster mig igen i Stjærnenætters Taage,
Alf med Azurens Glimt bag de slørede Laage,
min tabte Kærlighed og min dyreste Skat.
I tre Aar har jeg tappert forfulgt dig og hadet.
Men med dit søde Smil og Øjet taarebadet
har ved mit Hovedgærde helt tyst du dig sat.
Et sagte Ord af dig har skabt et Verdensunder.
Læg Haanden paa mit Hjærte, det har saa dybe Vunder.
Uddyb dem, skønne Alf, til det standser sit Slag!
Thi aldrig har en Elsker, der dør nær sin Veninde,
i to saa sorte Øjne din Himmel kunnet finde
og paa saa skøn en Pande dig kysset før i Dag.

(Skrevet i Badet Tirsdag Aften d. 2. August 1833)

III*

Da Eders Mølle drejer, som Vindene vil,
saa drag, I gode Mænd, hvorhen en Vind Jer blæser,
optræd i Livets Farce med megede Næser!
Jeg kender Jer for godt til at høre Jer til.

Jeg ryster Scenens Støv af mine Sko og gaar.
Tro ikke, jeg er harm og ypper nogen Trætte,
skønt det var Jer, der æided mig før mine Aar.
Kun faa af Jer er gode, men færre er slette.

I Skyggen vil vi bo, min Veninde, glad til fælles.
En Kærlighed skal gro, som ingensinde ældes.
Og lad det blive sagt ved Rejsens sidste Hvil:

De kendte aldrig Frygt, og Nid var dem ej givet.
Ad dette grønne Spor de vandred gennem Livet
og talte sagte Ord og mødtes i et Smil.

* Mussets Brud med de tidligere Omgangsfæller.

IV

Som Morgenklokkens Klemt faar de forsømte Hunde
paa Korsvej og paa Torv til at halse i Sky,
din kyske Luth med Væld fra Lysets rene Sunde
har affødt, George, den hæsligste Tuden og Gny.

– Men selv om Vinden peb om din Muses blege Pande,
du knytted ikke Løkkerne, som flagre og fly.
Du ved, at Møen Phøbe fra Maanens hvide Lande,
som drager Havets Flod, faar Slanger til at spy.

End ikke med et Smil har du svaret de uhyre
Kræfter, der kom i Sving for at kue dit Mod
og mærke med lidt Dynd din frie, nøgne Fod.

– Men som Desdēmona frembøjet mod din Lyre
sad du, mens Storm og Lyn om Husets Gavle slaa,
med store Drømmøjne og tænkte ej derpaa.

V

Du maa da vænne dig til Ensomhed i Tide,
mit stakkels gale Hjærte, som aabned dig og slog,
som elskede saa slet, men godt forstod at lide.
Du maa nu vænnes til! Og mærk dig: ingen Bog,

ej Flid, ej Nattevaagen kan skaffe Lægedom.
Der forestaar et Dagværk, det drøje og svære
for et forkælet Barn, der aldrig kunde lære
at vente ørkesløst paa Syner, som ej kom.

Og dog, mit Hjærte, ak, naar et Par Døgn er omme,
og du gaar hen et Sted for at se hende komme,
da venter du forladt paa den ensomme Bred.

Det er for dig, hun flyr og flyr til Verdens Ende
fra Land til Land at søge en Grav, du ej maa kende,
i en Ørk, hvor man tier og nægter dig Besked.

(Venedig)

VI

Du, som har lært mig det, har ganske rolig glemt
alt, – alt det søde Lys, som mit Hjerte slutted inde
den Nattestund, jeg kom, ak dejlige Veninde,
og brast i Graad i dine nøgne Arme gemt.

En Dag er uformærkt hvert Minde hos dig slettet,
og hvad vi havde drømt: vor Lykke, der forjætted
et Kys af lige Hjærter, for Livstid os bestemt . . .
du, som har lært mig det, har ganske rolig glemt.

